

ДОНКО НАЙДЕНОВ ВЪЗМЕЗДИЕТО

chitanka.info

1

Още в болницата Франсоа разбра, че нещо не бе наред. Малко след смъртта на Луи Де'лакроа той почувства, че онзи може да се върне и да потърси отмъщение.

2

Същия ден около обяд, в спешното отделение докараха пациент в изключително тежко състояние след блъскане от автомобил. Доктор Франсоа Арден бе хирургът на смяна и точно той трябваше да му направи сложната животоспасяваща операция.

Когато докараха Де'лакроа при Арден, докторът направи първоначален оглед и каза на близките следното:

— Няма защо да ви лъжа. Шансовете му са минимални, почти никакви.

Но заради хипократовата клетва Франсоа Арден се зае да извърши тежката операция.

Всъщност, състоянието на пациента не беше чак толкова лошо, както го описа хирурга. Трябваше да се съедини отделящият се бял дроб от ципата му, след това бързо и с колкото се може по-малка загуба на кръв да се отделят двете ребра, проболи сърцето му. Пациентът имаше реални шансове да оживее, но това бе свързано със страшно много работа и страшно много средства. За съжаление здравното министерство поемаше само малка част от тези средства, което оказваше влияние на бонусите върху заплатата му. Сестрата и помощничката на Арден все още не разбираха от такива сложни операции и той можеше да им замаже очите.

Франсоа със скалпела отдели белия дроб от свързаните към него важни кръвоносни съдове и в миг кръвта шурна като фонтан.

— Какво стана? — попита помощничката.

— Изпуснахме го! Белият дроб се отдели напълно от ципата — излъга Франсоа.

— Не може ли да се направи нещо?

— Абсолютно нищо. Знаех си, че така ще стане. Час на смъртта дванадесет и тридесет! — обяви докторът и махна маската от лицето си. Той почувства малка вина от това, което бе сторил, но след миг тежкото чувство се изпари. Просто за всичко бе виновно министерството и политиката, която водеше.

Най-гадният момент за него беше, когато трябваше да съобщи на близките за смъртта на роднината им. Те се разплакаха, а той не обичаше да гледа плачещи и скимтящи хора около себе си. Но длъжността му го наставяше да проявява състрадание и смиреност в такива случаи. И той, както винаги, го направи с подчертано достойнство.

Кошмарите за Франсоа започнаха, когато отиде до кабинета си да се преоблече и измие. Тогава за пръв път почувства, че вече се намира в опасност.

Обширният кабинет бе снабден с баня и тоалетна. Когато Франсоа влезе в банята и погледна към огледалото над мивката, отсреща го гледаше друго лице — това на Луи Де'лакроа, кървясало и отмъстително! Франсоа се сепна и отстъпи назад, удари се в стената и се свлече на пода. В този миг вратата на банята се отвори рязко. Франсоа се опита да се изправи, но се подхлъзна и отново падна върху мокрия фаянсов под. Тъкмо когато понечи да извика, усети здраво стягане в шията, сякаш нещо невидимо се опитваше да го удуши. Докторът се изправи, хвана се за гушата, след което започна да се върти панически и да скача. От гърлото му вместо проточен вик, излизаха хриптящи отчаяни звуци като от заклано животно.

След малко Франсоа усети, че невидимият захват се бе разхлабил или бе спрял. Изправи се бавно и погледна в огледалото — видя своя образ, но по шията му ясно личаха белезите от душенето.

През целия ден той бе умърлушен. От време на време отскачаше до моргата и гледаше продължително трупа на Луи. Колегите му, повечето, които не го уважаваха особено поради една или друга причина (както и той тях), все пак забелязаха промяната в него. Отдаваха всичко това на неуспешната операция, но сякаш имаше и още нещо. Той просто отговаряше, че е уморен. Не искаше да разказва на никого за кошмара от банята, както и за причините за неуспешната операция.

Щом се прибра вкъщи, хапна набързо, без да има апетит, после се опита да гледа телевизия, но нищо не му влизаше в главата. Мислеше единствено за случилото се през деня. Легна рано и противно на очакванията си заспа почти веднага.

В съня му се появи Луи, седнал на платформата в моргата — зловещ, отмъстителен и мъртъв. Той го виждаше толкова ясно пред

себе си, сякаш ставащото бе самата реалност. Луи отвори бледата си уста и от нея излязоха грозни гърлени звуци:

— Ти ме уби! Ти си виновен за смъртта ми!

— Не! Не съм аз! Ти нямаше шанс да оцелееш! — опита се да каже Франсоа, но от гърлото му не излизаше звук, а само съскане, сякаш бе онемял.

— Не е вярно! Ако не беше прерязал ципата на белия ми дроб, можеше да оцелея. И ти и аз го знаем.

— Не е така! — съскаше беззвучно доктора. — Не е...

— Аз ще ти отмъстя! Ще потърся възмездие! — с още по-зловещ и заплашителен глас изричаше Луи Де'лакроа.

— Нееее, моля те, неееее... — отчаяно хриптеше Франсоа. В този момент отнякъде се извиси звън, който отначало вибрираше само в главата му, но малко по-малко изпълни цялата околност. Франсоа Арден се събуди и след миг осъзна, че на входната врата се звъни. Той скочи от леглото и с бързи стъпки се насочи към нея, но в следващия момент го връхлетяха спомените от съня и той се закова пред вратата. Някой продължаваше да звъни упорито. Франсоа погледна през шпионката и съзря съседа си Мичъл Харисън, който живееше над него. Въздъхна успокояващо и отвори вратата.

— Какви са тези звуци? — попита Мичъл.

— Какви звуци? — отвърна с въпрос Франсоа.

— Ти крещеше. Помислих, че е станало нещо. Може би си бълнувал.

— Най-вероятно е така. Сънувах кошмар, сигурно е от това — призна уплашения хирург.

— Важното е, че всичко е наред — обобщи Мичъл Харис. — Лека нощ.

— Лека — отвърна докторът и затвори вратата. Часовникът показваше два и половина след полунощ. Франсоа легна отново, но не можа да заспи повече.

3

На работа отиде още по-мълчалив от вчера. През целия ден беше предпазлив, подозрителен и необщителен. Роднините на Луи Де'лакроа бяха взели тялото от моргата, но въпреки че не изказаха подозрения относно смъртта му, това никак не успокояваше Франсоа. През този ден, въпреки че направи две леки операции, той не влезе нито веднъж в банята.

Прибра се вкъщи, скапан и съсипан. Влезе в банята си и се изкъпа, като през цялото време се оглеждаше за невидима заплаха. След като не се случи нищо, той излезе от банята, отиде в спалнята се отпусна на леглото си.

И тогава усети присъствието в стаята!

Лъхаше хлад, усещаше се смразяващо излъчване на нещо незримо. И изведнъж, като студена зловеща сянка, от нищото се появи Луи Де'лакроа!

Франсоа опита да се изправи, но се оплете в завивките и събра чаршафа си на топка. Гледаше с изцъклени от страх очи към материализирания се покойник, който сякаш бе обвит от слабо белезникаво сияние. Устата на доктора бе полуотворена в неподвижна гримаса, изразяваща неописуем ужас.

Някъде отдалеч, от дълбоките дебри на ада, до ушите на Франсоа долетя смразяващ екот: „Ще ти отмъстя! Ще потърся възмездие!“

— Помооооооц! — отчаяно крещеше Франсоа. — Не ме убивай, моля те! Не ме убивай! Ще направя каквото поискаш! Ще призная пред полицията! Само не ме убивай! Моля те!

Луи изчезна така, както бе дошъл. Секунда след това докторът усети силен болезнен удар в стомаха. Наведе глава и видя, че кръвта му шурти като гейзер. Хвана се за корема, но в този миг сякаш някой раздра шията му с остър предмет. За миг белите завивки около него придобиха аленочервени краски.

— Не... — успя да викне Франсоа, но звукът идващ от гърлото му бе слаб и немощен.

Зашеметяващ удар в гърдите го отблъсна така, че той се прекатури и падна на пода, оставяйки по леглото кървави следи. Усецаше силен задух, чувстваше изтръпване по крайниците си. Вече не можеше да крещи за помощ, нито можеше да се изправи, защото не владееше тялото си. Всичко около него започна да се върти, чувстваше, че лети, че се рее някъде из пространството.

Той умираше! Разяреният дух бе получил своето възмездие!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.